

Al Sindicat i pel Sindicat

per

J. AGUADÉ I MIRÓ

NOSALTRES tenim de posar totes les nostres esperances en el Sindicat. Però el Sindicat té de posar totes les seves esperances en nosaltres. No tenim de voler els seus beneficis d'una manera passiva, sinó que tenim d'aportar-hi el nostre esforç, com hi tenim de posar la nostra fe.

Qui espera de la collectivitat tota la seva sort sense que ell hi aporti cap activitat, sempre serà defraudat en les seves il·lusions. Serà sempre dels que a darrera hora es creuen enganyats, traïts, estafats. Perquè no hi ha res més immoral que un ambiciós inactiu. La mateixa inactivitat li augmenta la golafreria; la seva imaginació el llença a desitjar béns que l'esforç collectiu té de procurar-li i que troba planers per la mateixa raó que no ha de treballar per a aconseguir-los.

Cal que en els béns que desitgem hi posem alguna cosa més que la imaginació, cal que els suem per a conquerir-los. Els béns que ens vénen sense esforç són sempre una injustícia i per això han estat sempre la causa de la discòrdia entre els homes.

A la solidaritat collectiva cal posar-hi totes les nostres esperances, però cal portar-hi també tota la nostra activitat. Per veure ben bé com es guanyen els beneficis, cal estar en peu de guerra, en pla de treball. Llavors es controlen els neguits dels capitosts i la possibilitat dels nostres afanys. Per a avançar, tota collectivitat té d'obrir-se el camí. Sortosament, en el viure social no n'hi han de camins fressats, cada camí és un nou camí i no hi han deixat roderes els altres carros, perquè cap no hi ha passat encara; serà més o menys bo el terreny, ple de pedruscall, sorral fatigós o terra forta, però això ho sap qui hi passa; del camí només en sap el caminant. Mai el que està assegut sap les angúnies del viatge; i, en canvi, gairebé sempre és el que demana més comptes de si es tarda massa a arribar al terme o de si no s'hi arriba.

L'esforç mateix que posem a aconseguir una finalitat és ja una íntima satisfacció; si se't malhaura el teu ideal, si era inassolible per les teves forces, la contemplació del teu treball és ja un premi a la teva virtut. Si de l'ideal només pots arrapar-ne un trosset per petit que siga i has fet el que podies per a aconseguir-lo tot, et dones per pagat i atresores energies i experiència per a retornar-hi més tard. Només l'inactiu està sempre descontent; encara que s'assoleixi la plenitud del seu desig, li sembla que li donen poc, que n'hi escatimen un tros.

L'obra collectiva té d'ésser conquerida per una milícia disciplinada, no pels espectadors xerraires, pels neutrals xafarders. Quan un estament o una institució és un cos viu, pot prometre's dies gloriosos; per això mateix, perquè és un cos viu. I un estament o una institució és un cos viu quan tots els elements que l'integren hi aporten tots els seus amors i totes les seves energies, quan no s'abandona el seu endegament a una minoria, que, per selecta, per idealista que siga, o caurà en la inactivitat davant de la indiferència dels altres o es transformarà en una oligarquia en benefici seu i dels seus devots.

Al Sindicat totes les nostres esperances, però pel Sindicat totes les nostres energies.